

ΥΨΟΣ ΚΑΙ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Το κατὰ μέσον ὄρον ὕψος τῶν Εὐρωπαϊῶν εἰς τὴν γέννησιν εἶναι ὡς ἐπιτοπλείστον 19 δακτύλοι· τὰ Σή-
λεα τέκνα εἶναι μικρότερα τῶν Ἀρρένων κατ' ἀναλογίαν
τοῦ 483 πρὸς 498. Εἰς ἕκαστον τῶν μετὰ τὴν γέννη-
σιν δώδεκα ἐτῶν, τὸ ἀνάστημα προσαποκτᾷ ἐτησίως
ἐν δωδεκατημόριον. Μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν 12 καὶ 20,
ἡ τοῦ σώματος αὔξησις προχωρεῖ πολὺ βραδύτερον·
μεταξὺ δὲ τῶν ἡλικιῶν 20 καὶ 25, ὅποτε συνήθως τὸ
ὕψος τοῦ σώματος φθάνει εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὀλιγοστεύει
ἐτι μᾶλλον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὸ ἀνάστημα
τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεται περὶ τὰς 3½ φορὰς μεγαλῆτε-
ρον παρ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως. Εἰς τὰ γηρα-
τεῖα, τὸ ὕψος τοῦ σώματος ἐλαττώνεται κατὰ μέσον
ὄρον τρεῖς περίπου δακτύλους. Ἐν γένει, τὸ ὕψος
διαφέρει ὀλιγώτερον εἰς τὰς γυναῖκας διαφόρων τόπων
παρ' εἰς τοὺς ἄνδρας.

Τὸ βάρος τῶν δύο φύλων διαφέρει καὶ εἰς τὸν
καιρὸν τῆς γεννήσεως καὶ κατὰ τὸ δικστημα τῆς νη-
πιότητος. Τὸ κατὰ μέσον ὄρον βάρος ἀρσενικοῦ τέκνου
εἶναι περίπου 7 λίτραι, Σηλυκοῦ δὲ τέκνου μόνον περί-
που 6½ λίτραι. Τὸ βάρος νεογεννήτου βρέφους ὀλιγο-
στεύει τὰς πρώτας τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν
γέννησιν, αὐξάνει δὲ ἐπαισθητῶς ἀφοῦ τὸ νήπιον γίνῃ
μιὰς ἐβδομάδας. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ πρώτου χρόνου τὸ
τέκνον εἶναι σχεδὸν τρεῖς τὸσον βαρὺ, ὅσον ἦτο κατὰ
τὴν γέννησιν. Εἰς ἡλικίαν ἐπτὰ χρόνων εἶναι δις
τόσον βαρὺ, ὅσον εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου, δε-
κατέσσarων δὲ ἔχει τετραπλάσιον τὸ βάρος. Τὸ κατὰ
μέσον ὄρον βάρος ἐκάστου φύλου εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ
εἰς ἡλικίαν δώδεκα χρόνων, ἀλλὰ μετὰ τὸν καιρὸν αὐ-
τόν, αἱ Σήλειαὶ ζυγίζουσιν ὀλιγώτερον παρὰ τοὺς ἄρρένας.
Ὅποταν τὸ βάρος τοῦ σώματος φθάσῃ εἰς τὸν ὑψίστον
αὐτοῦ βαθμὸν, εἶναι γενικῶς περίπου δεκαεννέα φορὰς
βαρύτερον παρὰ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως. Τὸ
κατὰ μέσον ὄρον βάρος ἀνδρῶν εἶναι περίπου 130 λίτραι,
γυναικῶν δὲ περίπου 112· ἀκμαίῶν δὲ, χωρὶς διάκρισιν
γένους, περίπου 120 λιτρῶν. Ὡς πρὸς ἄτομα καὶ τῶν
δύο φύλων κάτω 4 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων ὕψους, αἱ
γυναῖκες εἶναι ὀπωσθὺν βαρύτεραι τῶν ἀνδρῶν· ἀλλ'
ἂν ὑπερβαίνωσι τὸ ὕψος τοῦτο, ἄνδρες ζυγίζουσιν μᾶλλον
παρὰ γυναῖκας. Οἱ ἄνδρες ἀποκτοῦν τὸ μέγιστον αὐ-
τῶν βῆρος περίπου τεσσαρακονταετῆς, αἱ δὲ γυναῖκες
περίπου πεντηκονταετῆς. Εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα χρό-
νων ἀμφότεροι ἀρχίζουν συνήθως νὰ ἐκπίπτωσι κατὰ
τὸ βάρος, τὸ δὲ κατὰ μέσον ὄρον βάρος γερόντων καὶ
γραιῶν εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ ὡς εἰς τὸ δέκατον ἑννα-
τον ἔτος τῆς ἡλικίας.

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ.

Το Ῥωμαϊκὸν μηνολόγιον ὑπῆρχε κατασυγκεχυμέ-
νον ἕως Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις, διὰ νὰ θεραπεύσῃ
τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ νὰ μεταθέσῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐνι-

αυτοῦ εἰς τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ἔκαμεν ἓνα ἐνι-
αυτὸν ἐκ 445 ἡμερῶν, ὅστις ὠνομάσθη συγγύσεως
ἐνι αὐτός· ἔπειτα ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐπιδιορθωθέντα
ἐνιαυτὸν 365 ἡμέρας, διαίρσας αὐτὸν εἰς μῆνας 12,
καὶ προσθέσας ἀνά πάντα τέταρτον ἐνιαυτὸν μίαν ἐπα-
κτὴν ἡμέραν, κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα. Οὗτος
λοιπὸν εἶναι ὁ λεγόμενος Ἰουλιανὸς Ἐνιαυτός·
ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς σύγκειται ἐξ ἡμερῶν 365½, εὐρίσκα-
ται μακρότερος τοῦ ἀληθοῦς ἐνιαυτοῦ (ὅστις περιέ-
χει 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 48 λεπτά, καὶ 48 δευτέρα)
11 πρῶτα, καὶ 12 δευτέρα λεπτά, τὰ ὅποια ἐντὸς 128
ἐνιαυτῶν ἀποπληροῦσιν ἡμέραν μίαν. Τὴν δεκάτην
ἔκτην ἑκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ εὐρέθη, ὅτι προέβαινεν
ὁ ἡλιακὸς ἐνιαυτός 10 ἡμέρας πρὸ τοῦ ἡλίου, διὰ τοῦτο
Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' ἀφῆρεσε 10 ἡμέρας ἀφ' ἐνὸς
ἐνιαυτοῦ, καὶ ἐξέσπισεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς μόνον ὁ τελεν-
ταῖος ἐνιαυτός ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος νὰ
ᾔῃαι δίσεκτος· οἱ δὲ τελευταῖοι ἐνιαυτοὶ τῶν λοιπῶν
ἑκατονταετηρίδων, οἵτινες ἕως τότε ἐξελαμβάνοντο ὡς
δίσεκτοι, νὰ λογίζωνται κοινοί. Αὕτη λοιπὸν εἶναι
ἡ μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ, ἥτοι τοῦ
Παλαιοῦ καὶ Νέου Μηνολογίου, διαφορὰ, ἥτις τὴν δε-
κάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα ὑπῆρχε 10 ἡμέραι,
τὴν δὲ δεκάτην ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα 11 ἡμέραι,
καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἐννάτην ἑκατονταετη-
ρίδα ὑπῆρχε 12 ἡμέραι. Λοιπὸν τὸ 1800 ἔτος, κατὰ
μὲν τὸ παλαιὸν μηνολόγιον ἦτον ὁ ἐνιαυτός ἐκεῖνος δίσ-
εκτος· κατὰ δὲ τὸ νέον, κοινός. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ
τὸ νέον μηνολόγιον ὁ τοῦ 1600 ἐνιαυτός ἦτο δίσεκτος,
μέλλει ἄρα κατ' αὐτὸ καὶ ὁ τοῦ 2000 ἐνιαυτός νὰ ᾔῃαι
πάλιν δίσεκτος, καὶ οὕτως ἐφεξῆς θέλει εἶσθαι δίσε-
κτος ὁ τελευταῖος ἐνιαυτός ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταε-
τηρίδος, γινομένης τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς δεκάτης ἑκτῆς.

Ἰδὲ καὶ Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 12—13.

ΙΔΙΩΤΗΣ, ὑπερήφανος διὰ τὰ πλοῦτη του, ἠρώτησε
ποτὲ καταφρονητικῶς πεπαιδευμένον τινα, διὰ τί οἱ
μὲν σοφοὶ συχναῶν εἰς τὴν θύραν τοῦ πλουσίου, οἱ δὲ
πλοῖσται σχεδὸν ποτὲ δὲν πλησιάζουσιν εἰς τὴν τοῦ
σοφοῦ. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουστάτη, ἀπεκρίθη ὁ
πεπαιδευμένος· οἱ σοφοὶ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν χρη-
μάτων, ἐνῷ οἱ πλοῖσται ἀγνοοῦν τὴν ἀξίαν τῆς σοφίας.

ΝΕΟΣ τις, καθήμενος πλησίον τοῦ πατρός του, ἐνῷ
οὗτος ἔχανεν ὄλον του τὸ ἀργύριον εἰς τὸ παιγνίδιον,
ἤρχισε τὰ κλαῦματα. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν πατέρα
του τὸ αἷτιον, Ἐνέγνωσα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Ἀλέξαν-
δρος, ὅποταν ἐμάνθανε νίκην τινα τοῦ πατρός του
Φιλίππου, ἔκλαιε πικρῶς, συλλογιζόμενος ὅτι ὁ πατήρ
του δὲν ἤθελε τὸν ἀφήσειν τίποτε νὰ κερδήσῃ· ἐγὼ δὲ,
ἐξ ἐναντίας, θρηνηλογῶ φοβούμενος ὅτι δὲν θέλετε μὲ
ἀφήσειν τίποτε νὰ χάσω.

Πολλὰ χρόνου μῆνυσις, οὐ φρόνησις.